

geneesheer, die hier het woord heeft gevoerd, dezelfde aantijging reeds vroeger in druk heeft gegeven, nl. in *Rein Leven* van 20 Febr. 1904, waar hij zegt: „Wat de doktoren betreft, de meeste hebben een ergen hekel aan den N.-Malth. bond en zien daarin een zeer ongepaste inmenging in hun monopolie”. Nu zij opnieuw is geuit, en wel in een kring, die tot het groote gezin der geneeskunst behoort, meen ik, dat wij haar moeten afwijzen, zonder pleitrede, maar met de enkele woorden: *onwaar en onwaardig*.

Een andere beschuldiging, in dezelfde vergadering geuit, betreft den concurrentiestrijd, die door de doktoren tegen de vroedvrouwen zou worden gevoerd, en wel, naar het verslag den spreker in den mond legt, „al te vaak met onwaardige en venijnige middelen”. De verslaggeefster dikt dit nog eens aan, door te zeggen, dat de vroedvrouwen dit *bijna dagelijks* ondervinden, en dat elke collega (vroedvrouw) uit de groote steden de schrik om het hart slaat, wanneer bij een goed-betalende patiënt doktershulp noodig is”.

In hoever ook hier dr. RUTGERS werkelijk heeft getracht, zich den weg tot het hart zijner toehoorderessen te banen door op zijn collega's af te geven, kan niet met zekerheid worden uitgemaakt. Het komt ook meer op den inhoud der beschuldiging aan, die men uit den mond van vroedvrouwen wel meer hoort. Laat dan gezegd zijn, dat het zeer wel mogelijk is, dat vroedvrouwen ongepaste concurrentie ondervinden van de zijde van minderwaardige geneeskundigen. Tot haar troost kan dienen, dat dezelfde personen ook aan hun collega's hetzelfde leed berokkenen. Dat is niet te vermijden, zoolang bij het artsexamen niet ook ieders hart en nieren worden geproefd. Bij het examen voor vroedvrouw zal dit ook wel niet gebeuren. Maar zonder degelijk feitenmateriaal wenschen wij toch niet aan te nemen, dat van ongepaste daden, als hier bedoeld, „al te vaak” of „bijna dagelijks” sprake is. Zulk een algemeene beschuldiging is ook eens in de Eerste Kamer vernomen. Men beweerde toen, dat „de” geneeskundigen misbruik maakten van de Rijksverzekeringsbank door hun rekeningen op te drijven. Ons hoofdbestuur heeft toen de regeering verzocht, van klachten in dit opzicht in kennis te worden gesteld. Het bleek toen, dat het aantal klachten gering was. Onze „eigen rechtspraak” heeft niet geschroomd, als er schuldigen waren, die voor te dragen voor straf, en de wijze waarop die gevallen door onzen Raad van Beroep worden onderzocht, geniet nog steeds het volle vertrouwen der overheid. Zóó zal ook onze organisatie bereid worden gevonden, grieven van vroedvrouwen te onderzoeken en te berechten, als dezen zich tot den betrokken afdelingsraad wenden. Met een vage beschuldiging bereikt men niets, zoo min in het *Tijdschrift voor Practische Verloskunde* als in de Eerste Kamer, en kwetst en ontstemt men de *grootte meerderheid* der artsen, die zich *niets* te verwijten heeft. Sprak ik straks van het groote gezin der geneeskunst, dan zij hier van dit gezin gezegd, dat de oudste broeder niets liever wenscht, dan met de jongere spruiten in eensgezindheid te leven en zich ook bewust is, dat hij ook hun belangen heeft te beschermen. Maar dan moeten dezen, als zij iets hebben te wenschen of te klagen, daarmede binnen den kring van het gezin voor den dag komen. Men deert zichzelf mede, als men zijn familieleden in het openbaar zwart maakt.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

HET VOORSTEL *d* VAN HET HOOFDBESTUUR.

Ter verdediging van het voorstel *d* tegen de krasse aanvallen door de heeren BERDENIS VAN BERLEKOM en STOOP en SCHUCKINK KOOL wensch ik gaarne het een en ander in het midden te brengen.

10. Bij de beoordeeling van hetgeen voor onze actie noodzakelijk wordt geacht, dus ook bij de beoordeeling van het concept-overeenkomst met de apothekers mag nooit uit het oog worden verloren het *doel* van onze actie. En nu moet het m.i. nog eens zeer duidelijk worden gezegd in dezen tijd, nu, door den algemeenen oorlogstoestand, de wetgevende arbeid op maatschappelijk gebied schijnt stopgezet, en wij gevaar loopen te vergeten dat een ziekte wet ons nog altijd blijft bedreigen, dat onze actie in de laatste jaren tot doel heeft: „bescherming van de belangen der geneeskundigen tegen de pogingen, die door politieke personen — *onder leiding van de „politieke vrienden van de heeren BERDENIS VAN BERLEKOM en STOOP* — in het „werk worden gesteld om ons te zegenen met een ziekte wet, die de geneeskundige „behandeling van een groot deel van ons volk drijft in ziekenfondsen, waarin de „arbeiders „de macht” in handen hebben, en wij (en de apothekers) zonder eenige „bescherming onzer positie van staatswege worden overgeleverd aan de willekeur „der verzekerden.”

20. Terecht heeft onze Maatschappij ingezien, dat het onze plicht is, zoo spoedig mogelijk te zorgen, dat wij, zooveel het kan, de fondsbehandeling concentreeren in ziekenfondsen, waarin onze belangen veilig zijn, en die, het spreekt van zelf, aan hooge eischen tegenover de verzekerden voldoen. Die „afdeelingen” ziekenfondsen moeten dienen om, bij invoering van een rechtvaardige ziekte wet „à la TALMA”, terstond de geneeskundige behandeling der verzekeringplichtigen op zich te nemen, en zij zijn bovendien instellingen, waarmede een wetgever, die onze rechten met voeten wil treden, degelijk rekening zal moeten houden, en die ons toevluchtsoord zullen zijn, wanneer wij tegenover een wet een „non possumus” moeten laten hooren.

30. Om te komen tot de oprichting dier afdeeling ziekenfondsen, waarmede noodzakelijkerwijze op vele plaatsen een afbreking van bestaande fondsen gepaard gaat, en waarbij men rekening moet houden met het verzet van „federatie” enz., hebben wij de krachtadige hulp der apothekers *dringend* noodig. Zij toch worden, *als wij*, bedreigd door een wet, die *hen, evenals ons*, tot knechten der verzekerden wil maken, en zij willen dus gaarne met ons medewerken om veilig te staan, wanneer het gevaar naderbij komt. Werken onze beide krachtige organisaties samen, dan zijn wij sterk en zullen wij zeker overwinnen, treden wij echter gescheiden op, en werken wij zelfs elkander tegen, dan is de overwinning aan SCHAPER c.s. Tegenover dat groote, beide groepen van intellectueelen bedreigende gevaar is het onverstandig om, zooals SCHUCKINK KOOL doet, te wijzen op de minderwaardigheid der apothekers op ziekenfondsgebied. Zij hebben voor de beveiliging hunner geldelijke en rechtspositie dezelfde waarborgen noodig als wij, en kunnen zich niet veilig voelen, wanneer zij slechts geringe macht hebben in de ziekenfondsen. Te minder, wanneer zij weten, dat er onder de geneeskundigen zijn als SCHUCKINK KOOL, die met een soort „air de dédain” op hen nederzien.

40. Op de algemeene vergadering te Leiden is geen „compromis” gesloten met de arbeidersorganisaties, zooals BERDENIS VAN BERLEKOM en STOOP beweren, maar is men die organisaties in zooverre ter wille geweest, dat wij den bestuurseisch lieten vallen, onder bepaalde voorwaarden. Ik wil hier niet ingaan op de vraag, of dat een verstandige handeling van ons was, maar ik wensch vast te stellen, dat daardoor niet „de vrede” gesloten is tusschen ons en die organisaties. BERDENIS VAN BERLEKOM en STOOP willen gaarne dien indruk vestigen bij ons, maar ik wensch hun te vragen: zijt gij van meening, dat daardoor de politieke partijen in de Kamer, en in de eerste plaats uwe politieke vrienden, hun pogingen staken om aan de arbeiders de „hegemonie” te verzekeren in de ziekenfondsen? Durft gij werkelijk volhouden, dat daardoor het groote gevaar, dat ons en de apothekers door een *onrechtvaardige* ziekte wet bedreigt, afgewend is? Immers neen! Gij weet wel beter. Zou een van u beiden,

als lid der Tweede Kamer, zich verzetten tegen een wet, die ons aan de willekeur der partijdige arbeidersverenigingen onderwierp? Zoolang de partijen in de Tweede Kamer er geen blijk van hebben gegeven, dat zij het rechtmatige van onze eischen inzien, en diensvolgens handelen willen, moeten wij „in harnas” blijven staan, en moeten wij goed onthouden, dat *de gevaren ons bedreigen van de zijde der arbeidersorganisaties, en dat de apothekers onze natuurlijke bondgenooten zijn.*

50. De apothekers eischen van ons, dat wij in de bres springen voor de vrije apothekerskeuze in die ziekenfondsen, waaraan wij ons, met prijsgeving van den bestuurseisch, collectief verbinden mogen. Is die eisch onrechtmatig of overdreven? Geenszins mijns inziens. Bij een komende ziekwet zijn die fondsen zwakke plekjes in onze borstwering, maar in kleinen getale, naast *vele* afdelingsziekenfondsen, doen zij misschien niet veel kwaad, en zijn zij in elk geval niet *terstond* voor ons nadeelig. Voor de apothekers echter zijn zij nu reeds zeer gevaarlijk en nadeelig. Onmogelijk kan men zich dan ook voorstellen, dat de apothekers met ons zullen willen medewerken in afdelingsziekenfondsen, wanneer wij daarnaast ons verbinden aan fondsen, die de apothekers, als zelfstandige personen, uitsluiten, en er een ambtenaar (knecht) apotheker opna houden. Onnut is het om te discussieeren over het vóór en tegen van vrije apothekerskeuze; dit is zeker, dat het „onrecht” is, wanneer de staat aan arbeidersverenigingen de volmacht geeft om den eenen apotheker aan te nemen, en den anderen uit te sluiten, en daarom moeten ook wij, wie hetzelfde lot te wachten staat, van harte met hen medestrijden. Bovendien: wij staan voor het geval! De apothekers werken niet mede, tenzij wij hen daarin ter wille zijn! Het voordeel voor ons is dus groot, en daartegenover staat een zeer problematisch nadeel voor de partij, die steeds gereed staat om *en ons en de apothekers* in hun „rechten” aan te randen. „Een economisch nadeel zou het zijn voor de „organisatie!” De heeren HOFMAN en SUIJVER hebben aangetoond, dat dit zeer twijfelachtig is, maar, al ware het zoo, eerst wanneer de arbeidersleiders (en BERDENIS VAN BERLEKOM en STOOP) een andere houding tegenover ons aannemen, mag het economisch voordeel van onze tegenpartij, die goedkoope hulp kan krijgen in onze fondsen, voor ons gewicht in de schaal leggen. Wat het „organisatorisch” nadeel betreft, ik heb er over nagedacht wat dat beteekent, en ik ben tot de slotsom gekomen, dat BERDENIS VAN BERLEKOM en STOOP het „baasspelen” over intellectueelen een goede organisatorische oefening vinden voor de arbeidersorganisaties. Ons kan het koud laten!

60. Het komt mij voor, dat SCHUCKINK KOOL buitensporig overdrijft, wanneer hij zulk een groot gevaar ziet voor onze zelfstandigheid in een verbond met de apothekers, die toch altijd op intellectueel en maatschappelijk gebied onze gelijken zijn. Ik verwacht integendeel een zeer vriendschappelijke samenwerking, en, mocht onverhoopt gevaar dreigen, van den kant der apothekers, voor de geneeskundige verzorging der patiënten, welnu: dan hebben de arbeiders met ons gezamenlijk $\frac{2}{3}$ der macht, om voor hun belangen, die ons, naar ik hoop, altijd na aan het hart zullen liggen, te strijden tegen de onwillige apothekers.

Tenslotte: Aangenamer zou het zeker voor ons allen zijn, wanneer wij, zonder hulp van een verwante partij, den strijd konden voeren met kans op goeden uitslag, maar de *feiten* laten zich niet wegwenschen. De macht der tegenpartij — en daarmede bedoel ik niet de arbeiders, niet onze patiënten, maar de politieke leiders, socialisten zoowel als niet-socialisten, die de arbeiders opvoeden in de miskennis van de rechten van anderen — is zeer groot! Alle krachten zullen wij moeten inspannen om den strijd te winnen. Aan sentimenteele overwegingen moet dus het zwijgen worden opgelegd; meer of mindere sympathie voor het gilde der apothekers moet geen invloed op ons handelen uitoefenen, maar wij moeten de hand grijpen, die ons wordt toegestoken, en met vereende macht oprukken om het groote gevaar te bezweren.

Denkt er aan, dat de vrijheid en onafhankelijkheid van onzen stand ernstig bedreigd worden.

Kampen, 21 Juni 1915.

J. D. C. KOCH.

BAL MASQUÉ VAN ZIEKENBRIEFJES ?

On-elegant, deze vergelijking van collega SNOECK HENKEMANS, on-elegant en onbeleefd zijn terminologie, waar hij de handelwijze der leden onzer afdeeling (immers gegrond op ettelijke uitspraken onzer Maatschappij) bestempelt met den naam „comédie”, „gebrek aan ernst”, zegt, dat zij een „vertooning” is, die niet overeenkomt met de „waardigheid van den geneeskundigen stand”.

Zou de geachte inzender het prettig vinden, als wij in hetzelfde zog gingen varen en spraken van „ambtenaarskortzichtigheid” en diergelijke? Wij zullen het niet doen, om de dood-eenvoudige reden, dat wij het niet noodig hebben. Wij laten de feiten optreden (een „bal nu” der feiten zou ik haast willen zeggen) en voor zichzelf spreken.

Inderdaad hebben de briefjes, waarin alleen het begin en eind der behandeling wordt aangegeven, geen groote waarde voor den werkgever. Hij zal dus verstandig doen ze niet te vragen. En hij blijkt zoo verstandig. In onze afdeeling worden deze briefjes bijna niet gevraagd, door het grootste werklieden-ziektefonds hier te Meppel worden zij in het geheel niet gevraagd . . . en de directie van dit ziektefonds constateert na invoering der eigen contrôle een afneming van het aantal ziektedagen en wenscht den vroegeren toestand niet terug.

De praktijk wordt dus, dat geen enkel ziektebriefje meer wordt afgegeven. Waar collega HENKEMANS zijn bewering vandaan haalt, dat wij bereid zijn meer verklaringen dan die van het begin en einde der behandeling af te geven, als die „worden gevraagd door personen en instellingen, en die dan tegen betaling”, is mij een raadsel. Niemand onzer denkt eraan.

De ervaring leert ons (collega STAVERMAN te Vlissingen kwam het schitterend bevestigen in het vorige nummer), dat onze weg de goede is en dat alle afdeelingen dien moeten inslaan.

Meppel, 22 Juni 1915.

JUL. LEYDESDORFF.

HET ONDERSTEUNINGSFONDS.

I.

Het schrijven van collega JUDA heeft mij niet overtuigd. „De meeste gevallen komen niet voort uit zorgeloosheid, maar door tegenspoed en vroegtijdig overlijden”. Dit betwijfel ik, en collega JUDA levert het bewijs niet zijner stelling. Wanneer hij, met kennis van zaken, kan verklaren, dat zij, die zelf (of wier vrouw en kinderen) geldelijken steun uit het fonds hebben gekregen, en tegen invaliditeit en tegen overlijden verzekeringen hadden gesloten (ik wil de grootte der verzekering nog daarlaten), dan zou blijken, dat de zorgeloosheid niet zóó groot is als volgens mijn meening (en ervaring) het geval schijnt te zijn. Het zou m. i. dan zeer in het belang van het fonds zijn, wanneer in het *Tijdschrift*, zonder namen te noemen, een casuïstiek kon worden opgenomen, waaruit men duidelijk kon zien, dat in de meeste gevallen van zorgeloosheid niet mag worden gesproken.

Maar wanneer dat werkelijk het geval blijkt te zijn, dan behoort m. i. de ondersteuning krachtadiger te zijn, en het fonds bijv. versterkt te worden door gedwongen, aanzienlijke, bijdragen, bijv. naar gelang van ieders inkomsten.

Het bedelen in (niet bij) het publiek heb ik bijgewoond hier te Apeldoorn, gedurende den feestmaaltijd in hôtel Röge, d. w. z. onder de veranda, ten aanhoore en aanschouwe van het toegelopen volk; collega JUDA zal mijn verklaring wel niet in twijfel trekken.